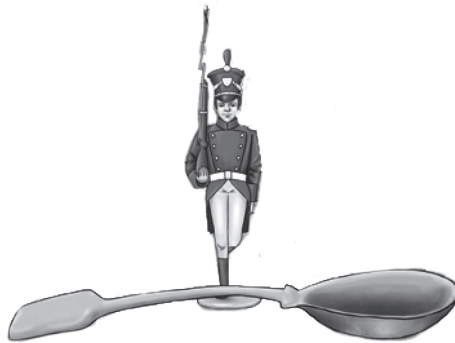

Hans Xristian Andersen

MƏTİN QALAY ƏSGƏRCİK

Hans Xristian Andersen
MƏTİN QALAY ƏSGƏRCİK

Bakı, “Yonca”, 2024, 16 səh.

Ölçü: 145x210 mm

Cild: yumşaq

Çapa imzalandı: 19.02.2024

Tərcüməçi: Cabbar Məcnunbəyov

Mətni hecalayan: Sevda Bəxtiyar

Korrektor: Elsevər Muradov

Mətn dizaynı: Günay Seyidli

Qapaq dizaynı: Rafael Qasım

Rəssam: Yuri Speranski

ISBN 978-9952-38-900-5

© “Yonca”, 2024

Uşaq ədəbiyyatı ilə bağlı bütün təklif və iradlarınızı bu ünvana yazın:
yoncakitab@gmail.com

Bi-ri var-dı, bi-ri yox-du. Yer ü-zün-də qa-lay-dan qay-rıl-mış i-yir-mi beş əs-gər var-dı. Bu əs-gər-lə-rin ha-mı-sı doğ-ma qar-daş-dı, a-na-la-rı köh-nə qa-lay qa-şıq-dı. Bu əs-gər-lər gö-zəl, göy və qır-mı-zı mün-dir ge-yin-miş-di-lər. Ha-mı-sı da çi-yin-lə-rin-də tü-fəng, da-ya-nıb düz qa-ba-ğa ba-xır-dı-lar. On-la-rın giz-lən-miş ol-du-ğu beş qu-tu a-çı-lar-kən i-ki də-fə bu sö-zü e-şit-di-lər: “Qa-lay əs-gər-cik-lər!” Ki-çik bir u-şaq əl ça-la-raq be-lə qış-qır-dı. U-şa-ğın ad gü-nü i-di, bu əs-gər-cik-lə-ri o-na ba-ğış-la-mış-dı-lar. U-şaq o sa-at on-la-rı çı-xa-rib ma-sa-nın üs-tü-nə düz-dü. Bü-tün bu əs-gər-cik-lər e-lə bil bir al-ma i-di, i-ki ye-rə böl-müş-dü-lər. An-caq bir-cə-si o bi-ri qar-daş-lar-dan fərqlə-nir-di: o-nun yal-nız bir a-ya-ğı var-dı. O-nu ən a-xır-da qa-yır-mış-dı-lar, o-na gö-rə də i-kin-ci a-ya-ğı-na qa-lay çat-ma-mış-dı. Bu-na bax-ma-ya-raq, o da o bi-ri qar-daş-la-rı ki-mi möh-kəm du-rur-du.

U-şa-ğın əs-gər-lə-ri düz-dü-yü ma-sa-nın
üs-tün-də bir çox baş-qa o-yun-caq-lar da var-
dı. Bu o-yun-caq-la-rın i-çə-ri-sin-də ən gö-zə-li
kar-ton-dan qay-rıl-mış qə-şəng qəs-r i-di. Ki-çik
pən-cə-rə-lə-rin-dən o-nun i-çə-ri-si-nə bax-maq
o-lur-du. Qəs-rin qa-ba-ğın-da gö-lə bən-zə-yən
ba-la-ca güz-gü-nün ət-ra-fın-da a-ğac-lar bit-

miş-di. Mum-dan qay-rıl-mış qu quş-la-rı göl-də ü-zə-rək su-ya düş-müş şə-kil-lə-ri-nə ta-ma-şa e-dir-di-lər. Bun-la-rın ha-mı-sı çox qə-şəng i-di, la-kin qəs-rin a-çıq qa-pı-sı-nın kan-da-rın-da du-ran qız-cı-ğaz ha-mı-sın-dan gö-zəl-di. O da kar-ton-dan qay-rıl-mış-dı. Əy-nin-də na-zik ba-tis-dən pal-ta-rı var-dı. Bir çiy-nin-dən kə-mə-ri-nə doğ-ru çə-pə-ki o-la-rağ göy, na-zik lent a-sıl-mış-dı. Lent qı-zın ü-zü boy-da o-lan gül şə-kil-li par-lağ bir bə-zək-lə bər-ki-dil-miş-di. Bu qız ba-le-ri-na i-di. O, əl-lə-rini qa-ba-ğa u-za-da-rağ a-ya-ğı-nın bi-ri-ni o qə-dər yu-xa-rı qal-dır-mış-dı ki, qa-lay əs-gər-cik əv-vəl-cə o-nu bü-tün-lük-lə gör-mə-miş-di və e-lə bil-miş-di ki, o-nun ki-mi qı-zın da bir a-ya-ğı var!

O: “Bax, bu mə-nə mü-na-sib bir ar-vad-dır! – de-yə dü-şün-müş-dü. – La-kin çox id-di-a-lı-dır. O, qəs-r-də ya-şa-yır, mən isə qu-tu-da. Həm də tək de-yi-ləm. İ-yir-mi beş nə-fər-lə ya-şa-yı-ram. Qu-tu o-nun ye-ri de-yil. Hər hal-da, ta-nış ol-maq pis ol-maz!” O, boy-la-na-rağ o-yun-caq-la-rın i-çə-ri-sin-dən, tü-tün qa-bı-nın ar-xa-sın-dan bax-dı. Bu-ra-dan o, mü-va-zi-nə-ti-ni i-tir-mə-dən bir a-ya-ğı üs-tün-də du-ran gö-zəl, ba-la-ca, ba-le-ri-na qı-za do-yun-ca ba-xa bi-lər-di.